

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gácsi Zoltán ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Kálóczy és Bagi Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen, vételár megfizetése iránt indított perében,
a Fővárosi Bíróság 2009. április 22-én kelt, **19.G.40.401/2008/19.** számú ítélete ellen, a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán, a 2009. október 2. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 2.170.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 900.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiakkal indokolta:

A felek között több éve fennálló üzleti kapcsolat során az alperes acélcsöveket

szállított a felperesnek a tárolásukra szolgáló bérelt **cs**-i raktárból. A szállításokból eredően 2006. év elejére a felperesnek 17 millió forint összegű tőke- és kamattartozása keletkezett.

A felek 2006. április 6-án így arról állapodtak meg, hogy 11.551.471 forint lejárt, továbbá 4.112.562 forint a jövőben lejáró tartozását a felperes részletekben fogja teljesíteni; azt nem rögzítették, hogy ebből mekkora a tőke-, illetve mennyi a járulék-tartozás. A felperes a tartozás első három részletét, 5.664.309 forintot késve bár, de megfizetett. Miután a tartozás fennmaradó részét a felperes nem tudta megfizetni, ismét tárgyalások kezdődtek a felek között a teljesítés módjáról; ekkor vetődött fel, hogy a felperes a raktárán lévő árukészlet tulajdonjogának átruházásával fogja a tartozását törleszteni, az alperes azonban ennek előfeltételeként az árukészlet felmérését határozta meg.

A felperes ügyvezetője 2006. szeptember 18-án - telefonon - azzal kereste meg az ügyvezető távollétében az alperes kereskedelmi igazgatóját, hogy az alperes képviselőjében írjon alá egy adásvételi szerződést, amellyel az alperes megvásárolja a szerződés 1. számú mellékletét képező árukészletet 53.582.400 forint + áfa összeg ellenében. A szerződést melléklet nélkül faxolta át a felperes ügyvezetője az alperes kereskedelmi igazgatójának, aki azt aláírta, a cég bélyegzőjének használata mellett.

Az okirat rögzítette, hogy a felperes az árut darabszám szerint adja át a megrendelő, vagy megbízottja részére 2006. szeptember 25-i határidővel ...on a ... út ... szám alatt. A felperes 2006. szeptember 29-én az árukészletet az alperes által bérelt **cs**-i raktárba szállította le. A raktárt üzemeltető cég képviselője az áruk átvételekor az egyik szállítólevélen azt rögzítette, hogy 19 db raklapot vettek át, némelyik fóliája sérült. Rögzítette azt is, hogy az áruk mennyiségi átvételére 2006. október 2-án fog sor kerülni.

Az alperes ügyvezetője 2006. október 1-jén fax-üzenetében kérte a felperestől, hogy adjon egzakt kereskedelmi ajánlatot, közölje az áruk műszaki feltételeit, továbbá adja ki a teljesítésigazolásokat. Válaszában a felperes értetlenségét fejezte ki, közölte: a szerződéses kötelezettségeit teljesítette, várja a vételár kifizetését. A felek között ezután levélváltás vette kezdetét, mely során az alperes kifejtette, hogy nem kívánja a leszállított áruk tulajdonjogát megszerezni és a vételárat kifizetni, majd a 2006. október 10-ei, ügyvédje által szerkesztett levelében azt is közölte, hogy az akarata ellenére leszállított árukat felelős őrzőként tárolja, s azokat a felperessel szemben fennálló követelésének biztosítására visszatartja azzal, hogy a követelést meghaladó árumennyiséget hajlandó kiadni, továbbá azt is, hogy a leszállított termékek tényleges értékének megállapítására szakértőt fog igénybe venni. Azt állította, hogy a felek között érvényes megállapodás nem jött létre. A felperes a következő napon, faxon küldött válaszában fenntartotta, hogy a szerződés érvényesen létrejött, az alperesnek fizetési kötelezettsége keletkezett, a vételárat pedig engedményezni fogja.

A felperes 2006. október 16-án felszámolás alá került. Ennek ellenére a felperes ügyvezetője - egyszersmind tulajdonosa - 2006. október 19-én a „céget” átruházta. Emiatt a felperesnél ügyvezetőváltás is történt. 2006. november 17-én az új ügyvezetés az alperessel kötött szállítási szerződésből eredő vételár-követelését több más követeléssel együtt elzálogosította a **K Nyrt.** részére.

Az alperes eközben „szakértő” közreműködésével felmérte a leszállított árukészletet és megállapította, hogy annak értéke 15.050.000 forint, majd az árut 15.050.000 forintért értékesítette egy harmadik cég részére, a vételárát pedig a felperes tartozásába beszámította. Az apró-alkatrészek azóta is az alperes birtokában vannak.

Az elsőfokú bíróság ismertette a keresetet, melyben az alperest a szállítási szerződésből fakadó 53.582.400 forint + áfa vételár, ennek 2006. december 27-től számított kamatai, valamint perköltsége megtérítésére kérte kötelezni. A felperes arra hivatkozott, hogy a felek között 2006. szeptember 28-án szállítási szerződés jött létre, azonban az alperes a vételárát nem egyenlítette ki.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta az alperes ellenkérelmét, amelyben a kereset elutasítását és a felperes perköltsége megtérítésére kötelezését kérte. Azt állította: a felek között szerződés nem jött létre, miután azt az alperes részéről nem képviseletre jogosult személy írta alá. Hangsúlyozta: nem állt szándékában ilyen tartalmú szerződést kötni; a felek között korábban üzleti kapcsolat állt fenn, melynek során a felperesnek nagy összegű tartozása keletkezett, amit rendezni nem tudott; ezután vetődött fel, hogy a felperes a tartozását árukészlet átruházásával kívánja rendezni, ehhez azonban az alperesnek előzetesen fel kellett volna mérnie az árukészletet, hogy meggyőződjön - többek között - annak eladhatóságáról. Ez nem valósult meg, így nem egyezett bele abba, hogy a felperes leszállítsa az említett árukat; átvételre sem került sor, és miután a felperes felszólás ellenére sem szállította el az árut, azt felelős őrzőként tartotta birtokában a felperes tartozásának biztosítására. Utóbb az árukészlet egy részét értékesítette, a felperes tartozását beszámította. Másodlagosan a szerződés érvénytelenségére hivatkozott feltűnő értékaránytalanság, illetve tévedés miatt azzal, hogy a felperessel nem kívánt az okiratba foglalt tartalommal szerződést kötni, különösen nem az abban megjelölt vételáron. Azt állította, a felperes a vételár követelésére nem jogosult, miután a szerződésből eredő követelést engedményezte.

A felperes az engedményezéssel kapcsolatban arra az álláspontra helyezkedett, hogy az érvénytelen, miután arra a felszámolás kezdő időpontját követően került sor, a nyilatkozatot pedig nem a felszámoló tette [Cstv. 34. § (2) bekezdés]. Másfelől pedig az engedményezés biztosítéki célú, így az engedményezett követelés a felszámolási vagyon körébe tartozik (EBH 2001. 439.).

Az elsőfokú bíróság a keresetet nem találta alaposnak.

Álláspontja szerint a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felek között létrejött a szállítási szerződés. Az ennek bizonyítására csatolt 2006. szeptember 18-i iratot az alperes kereskedelmi igazgatója írta alá, aki viszont a cégjegyzék szerint nem volt cégjegyzésre jogosult, s nem merült fel arra utaló adat, hogy a szerződés megkötésére meghatalmazással rendelkezett. Utalt arra, hogy a Ptk. 220. § (2) bekezdése értelmében az alkalmazott jogkörének korlátozása harmadik személlyel szemben hatálytalan, kivéve, ha a korlátozásról tudott, vagy tudomást szerezhethetett volna; ez a szabály azonban a Ptk. 220. § (1) bekezdésében meghatározott esetkörre irányadó, a perbeli „szerződéskötésre” viszont nem ilyen körülmények között került sor, így nem állapítható meg, hogy az alperes képviseletében az okiratot aláíró személy rendelkezett képviseleti jogosultsággal. Ebből pedig az következik, hogy a felek

között nem jött létre szerződés, a kereskedelmi igazgató a Ptk. 221. § szerinti álképviselőként járt el, s eljárását az ügyvezető sem kifejezett nyilatkozattal, sem ráutaló magatartással nem hagyta jóvá. A leszállított áruk mennyiségi és minőségi átvétele elmaradt. A felek között a szerződés ráutaló magatartással sem jött létre, mivel az áruk átvételét az alperes megtagadta. Miután azok ténylegesen mégis az ő birtokába kerültek, az alperes jogállására a felelős őrzés [Ptk. 196-197. §] szabályai váltak irányadóvá: köteles volt az áruk átvételéig azok őrizetéről a felperes költségére és veszélyére gondoskodni. A Ptk. 197. § (1) bekezdése értelmében, ha a jogosult a dolgot megfelelő határidő alatt felszólításra nem szállítja el, és annak máshol való elhelyezése aránytalan nehézséggel, vagy a költségek előlegezésével járna, a felelős őrző a dolgot értékesítheti vagy felhasználhatja.

A felek levelezéséből megállapítható volt, hogy az alperes a leszállított termékeket nem volt hajlandó elszállítani, s miután azok az alperes által bérelt raktárhelyiségbe kerültek, nem volt elvárható, hogy saját költségén tárolja azokat. Így fennálltak a termékek értékesítésének a Ptk. 197. § (1) bekezdésében meghatározott feltételei. A felek között azért sem jöhetett létre a szerződés az azt tartalmazó okirat aláírásának időpontjában, mert ekkor - a felek által nem vitatottan - nem került sor a szerződés tárgyának meghatározására, az ezt tartalmazó 1. számú mellékletet az alperes nem ismerhette meg. A felek ezt követő levelezése is arra utal, hogy az alperes nem volt tisztában azzal, hogy milyen termékeket tart birtokában. Éppen emiatt került sor az árukészlet szakértői felmérésére is. A Ptk. 205. § (2) bekezdése értelmében a szerződés tárgya mint lényeges elem, meghatározásának hiányában nem jöhetett létre a felek között, sem aláíráskor írásban, sem pedig az árukészlet leszállításakor ráutaló magatartással. Miután az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felek között nem jött létre szerződés, annak érvénytelenségét szükségtelen volt vizsgálni.

A felperes 2006. október 16-án felszámolás alá került. A Cstv. 34. § (2) bekezdése értelmében ettől az időponttól kezdődően a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet, ezért a perbeli követelés elzálogosítása („engedményezése”) semmis lett volna abban az esetben is, ha a perbeli követelés létrejött volna.

A Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontja után a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körében tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni azzal, hogy a hitelező - a gazdálkodó szervezet által indított perben - a gazdálkodó szervezettel szemben a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is hitelező volt. E szabály értelmében a felszámolás kezdő időpontját követően az alperesnek nem lett volna joga a 2006. november 15-én értékesített árukért kapott ellenértéket beszámítani a felperessel szemben fennálló követelésébe. A befolyt vételárat így köteles lett volna a felperes részére kiadni a fennmaradó árukészlettel együtt. A felperesnek nem szállítási szerződésből eredő vételár-követelés címén, hanem a Ptk. 197. § (3) bekezdése alapján állhat fenn követelése az alperessel szemben: az értékesítésből befolyt összeg felelős őrzés esetén a jogosultat (tulajdonost) illeti meg. Azonban a Cstv. 38. § (3) bekezdése korlátozott mértékben lehetővé teszi a beszámítást a felszámolás

kezdő időpontja után is. Az alperes kifejezett beszámítási kifogást a perben nem terjesztett elő. Nyilatkozataiból azonban kétségtelenül kiderül, hogy a kereseti követelést amiatt is kéri elutasítani, mivel tartozásába saját követelését beszámította [Pp. 3. § (2) bekezdés]. Az alperesnek követelése volt a felperessel szemben. Az alperes a 15. sorszámu előkészítő irata mellékleteként csatolta azokat a számlákat, melyekből eredően az árukészlet értékesítésének időpontjában a felperesnek vele szemben tartozása áll fenn. Ennek összegét 11.809.612 forintban határozta meg. Tekintettel arra, hogy ez az összeg tőketartozást jelent, mértéke kisebb annál, mint amit a felperes 2006 februárjában, illetve áprilisában elismert, feltételezhető, hogy a felperesi részteljesítések után valóban ekkora összegű tartozás maradt fenn. A felperes egyébként ezt a körülményt sem vitatta. A Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a felszámolás kezdő időpontjában az alperes a felperes hitelezőjének minősült a tartozáselismerésekre tekintettel, emiatt a perben a követelését beszámíthatta a Cstv. 38. § (3) bekezdése alapján. Az ítélelhozatal napjáig az alperes által kiszámított és számlákkal alátámasztott, továbbá a felperes által nem vitatott tartozás a kamatokkal együtt 15.271.641 forintot tett ki, melybe beszámíthatta a felelős őrzői minőségben értékesített árukért kapott ellenértéket, ezáltal pedig a felperes pénzkövetelése megszűnt. Ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta meg fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatásával az alperes 53.582.400 forint + áfa vételár, valamint annak 2006. december 27. napjától esedékes késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.

Fellebbezését az alábbiakkal indokolta:

A peres felek 2006. szeptember 18. napján szállítási szerződést kötöttek egymással. A szerződésben foglalt kötelezettségének a felperes eleget tett, s az árut az alperes által megjelölt helyre leszállította, az alperes által megbízott átvevő annak átvételét aláírásával nyugtázta. Az alperes azonban az 53.582.400 forint + áfa vételárat a fizetési határidő lejártakor (2006. december 27.) nem fizette meg, vitatta, hogy a szerződés érvényesen létrejött.

2006. október 16. napjával a felperessel szemben felszámolási eljárás kezdődött, melynek során a felszámoló felszólította az alperest, hogy fizetési kötelezettségének tegyen eleget. Az alperes nem vitatta, hogy az áru leszállításra került, azonban változatlanul vitatta a szállítási szerződés érvényességét.

Azt állította: a felek évek óta üzleti kapcsolatban álltak egymással. A perbeli szerződéskötést megelőzően is több szerződést kötöttek egymással, melynek során jellemző volt, hogy azokat az alperes alkalmazottai írták alá. Így a felperes joggal hihette azt, hogy az alperesi alkalmazott jelen jogügyletnél képviselői jogosultsággal rendelkezik. Ha az alperes kereskedelmi igazgatója a szerződéskötéskor álképviselőként járt el, akkor téves az az ítéleti megállapítás, hogy a perbeli szerződés azért nem jött létre, mert az alperes ügyvezetője eljárását nem hagyta jóvá. A per irataiból egyértelműen megállapítható, hogy a szerződés szóbeli előkészítése a felperes és az alperes ügyvezetője között folyt, s azt, hogy az áru hová kerüljön leszállításra, az alperesi ügyvezető határozta meg. Egyértelműen kiderül a perbeli iratokból, köztük H.B. tanúvallomásából, hogy az alperes

ügyvezetője az áru leszállítását folyamatosan figyelemmel kísérte, azt maga sürgette. Ebből pedig azt a következtetést lehet levonni, hogy az ügyvezető tudta, hogy mi az az árumennyiség, amit részére le fog szállítani a felperes, azzal pedig, hogy sürgette, az egész addigi eljárást jóváhagyta.

Azt állította: elsőfokú eljárás során a felperes bizonyította, hogy a szerződés elválaszthatatlan részét képező 1. számú mellékletet megküldte az alperes részére, a szerződést annak teljes ismeretében írta alá. Az alperesi ügyvezető magatartása pedig - amikor sürgette a teljes készlet leszállítását - egyértelműen bizonyítja azt, hogy a szerződés tárgyát ismerte. Vitathatónak tartotta azt is, hogy ha a felek között szerződés nem jött létre, akkor a leszállított, és a **B. Kft.** által átvett áru vonatkozásában ki került a felelős őrzői pozícióba, s ki volt jogosult az áru értékesítésére. A felelős őrzés szabályira, illetve az annak alapján érvényesíteni kívánt igényre csak és kizárólag a felelős őrző, illetőleg az jogosult, aki a felelős őrzés tárgyát felelős őrzésében, tehát birtokában tartja.

Úgy vélte, az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy az alperes beszámíthatta a felperessel szemben fennálló követelésébe a Cstv. 38. §-ának (3) bekezdése alapján a felelős őrzői minőségben értékesített árukért kapott ellenértéket: a beszámítás jogával csak az élhet, aki a felszámolási eljárásban hitelezőnek minősül. Az elsőfokú bíróságnak fel kellett volna hívnia az alperest annak igazolására, hogy hitelezőnek minősül-e. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy az alperes a felszámolási eljárás során a felperes hitelezőjének minősül, s így a beszámítás feltételei fennálltak.

Az alperes a felperes felé benyújtott számlákat a **M Zrt.** (...) felé faktorálta, a létrejött faktorálási szerződés alapján az alperes neve alperes által kiállított számlák jogosultja a **M Zrt.** lett. A lejárt, s ki nem egyenlített számlák kifizetése vonatkozásában a felperessel az említett 2006. április 6-i megállapodást a **M Zrt.** kötötte, s azt követően, hogy a felperes a megállapodásban foglaltaknak nem tett eleget, a **M Zrt.** is kezdeményezte a felperes fizetéseképtelenségének megállapítását. A **M Zrt.** a felszámolási eljárás során hitelezői igényt nem nyújtott be.

Abban az esetben, ha a szállítási szerződés nem jött létre, s ha az alperes beszámításra nem volt jogosult, a leszállított teljes árukészlet a felszámolási vagyon részét képezte. Ezért az alperes köteles a 2006. november 15-én értékesített áruk ellenértékét a fennmaradó árukészlettel együtt felperesnek átadni (BDT.2008. 1751.). Hivatkozott továbbá a BDT.2007/7-8/121. számú döntésre, amelynek alapján a perben eljáró bíróság a beszámítási kifogás elbírálására nem rendelkezett hatáskörrel.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Ellenkérelme indokolásában ismételten előadta, hogy a perbeli szállítási szerződés miért nem jött létre, ugyanakkor a leszállított árukra „zálogjogot” alapított, mivel „...úgy tekintette, hogy a felperesi társaság azok leszállításával tartozását rendezi”, azonban az alperesnek vételi szándéka soha nem volt. Utalt arra, hogy a felperesnek „...nem áll módjában új jogcím és jogalap megjelölése fellebbezési eljárásban” [Pp. 235. § (1) bekezdés]. Utalt a Pp. 215. §-ára is.

Arra hivatkozott: „zálogjogot is alapított a leszállított árukra”, s úgy vélte, a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a felperes a fellebbezésben már nem terjeszthet elő olyan kérelmet, amely az értékesített áruért befolyt ellenérték és a fennmaradó árukészlet kiadására vonatkozik. Úgy vélte, a **K Nyrt.** és a felperes közötti zálogszerződés nem igazolja azt, hogy nem történt engedményezés, figyelemmel az erről szóló, alperessel a **D Zrt.**-től kapott értesítésre. Álláspontja szerint, a „beszámítás kérdése nem képezte jelen per tárgyát”.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is, kivéve a beszámításra vonatkozó jogi okfejtést. Ugyanakkor a beszámításra vonatkozó téves következtetésnek nem volt jelentősége, mivel a felperes a fellebbviteli tárgyaláson megerősítette, hogy keresetét mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban vételár jogcímén tartotta fenn, keresetének jogalapja az érvényesnek állított szállítási szerződésből fakadó vételár-fizetési kötelezettség volt. Egyébként az ingó kiadására vagy kártérítésre való áttérés a fellebbezési eljárásban a Pp. 247. §-a szerint meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősült volna.

Az ítéletábra a szerződés létre nem jötte körében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját - a tényállás pontosításával, miszerint a 2006. április 6. napján kelt megállapodás a **M Zrt.** és a felperes között jött létre -, s helytállónak találta a bizonyítékok okszerű mérlegelésével megállapított tényállásból levont jogi következtetést is, e körben csupán utal az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokra [Pp. 254. § (3) bekezdés].

A fellebbezéssel és a fellebbezési ellenkérelemmel összefüggésben a másodfokú bíróság rámutat az alábbiakra:

A felperessel szemben indult felszámolási eljárásra, a felszámolás 2006. október 16-ára eső kezdő időpontjára figyelemmel alkalmazandó, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) beszámításra vonatkozó szabályai [36. § (1) bekezdés és 38. § (3) bekezdés] értelmében a felszámolás kezdő időpontját követően az adóssal szembeni beszámításra csak hitelező jogosult. Hitelezőn pedig csak az értendő, aki a felszámolás kezdő időpontja után hitelezőnek minősül, tehát, akit a felszámoló nyilvántartásba vett [3. § (1) bekezdés c) pont]. Ebből következik, hogy a 38. § (3) bekezdése értelmében a hitelező - az adós által indított perben - a felszámolás kezdő időpontjában fennálló követelését beszámítási kifogásként érvényesítheti, feltéve, hogy a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is hitelező volt, azonban az e §-ban meghatározott hitelezőn a felszámolás kezdő időpontját követően nyilvántartásba vett hitelező értendő. E bekezdés értelmében a beszámítási kifogás gyakorlására a felszámolás kezdő időpontját követően hitelezőnek minősülő személy jogosult, feltéve, ha a követelés jogosultja a felszámolás kezdő időpontjában is hitelező volt. A felszámolás során csak olyan követelés számítható be, amelyet a felszámoló

elismertként nyilvántartásba vett; az adós által indított perben [Cstv. 38. § (3) bekezdés] a beszámítási kifogás előterjesztésének nem feltétele a bejelentett hitelezői igény elismertsége, vitatott hitelezői igény is érvényesíthető beszámítási kifogással. Nem terjeszthet elő beszámítási kifogást az, aki a Cstv. szabályai szerint nem minősül hitelezőnek, azaz, akit a felszámoló, igénybejelentése alapján nem vett nyilvántartásba. A Cstv. - azzal a céllal, hogy elejét vegye a törvényes kielégítési sorrend kijátszására irányuló követelés-vásárlásnak - csak azt a hitelezőt érdekesíti arra, hogy követelését az adóssal szemben beszámítással, illetve beszámítási kifogással érvényesíthesse, aki annak már a felszámolás kezdő időpontjában jogosultja volt.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a felperes és a **K Nyrt.** között létrejött zálogszerződést illetően. Engedményezési szerződés létrejöttét ezzel szemben az arról szóló értesítések - mivel azok egyike sem származott a felperestől - hitelt érdemlően nem bizonyították. Ezen engedményezési szerződést az arra hivatkozó alperesnek kellett volna bizonyítania [Pp. 164. § (1) bekezdés].

A fenti indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a felperes köteles megfizetni az alperes ügyvédi képviselőjével összefüggésben felmerült, a kifejtett tevékenységhez igazodó másodfokú perköltségét, mely az általános forgalmi adót is tartalmazza [32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5) és (6) bekezdés]. A 900.000 forint fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására [Itv. 74. § (3) bekezdés].

Budapest, 2009. október 2.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)